

Početak

Zašto su ljudi toliko fascinirani nečim što je zapravo izobilje vode u pločicama oivičenoj rupi?

Piškota

Šarene kapice, tri bakice plivaju, to je ženska linija, za uživanje, za polako, one plivaju svojim ritmom, zadovoljne pokretljivošću. Tu se često čuju recepti za kefire, izdiktiraću ti posle, bila sam s prijateljicom do Temišvara, a ti meni posle ispričaj o kalemu, evo ove devojke, nije je bilo nekoliko dana, mora da je dobila, pa je pustošila frižider i vitrinu sa slatkišima, ako i dalje ljudi stavljaju bombonjeru ili napolitanke u vitrinu, u neki ugao, da iznenade sami sebe, evo je, na nju sam zaboravila, sigurno je dobila, a ja nemam menstruaciju od 1983. i briga nema, plutamo i uživamo u danu, radost nam kvare ovi skroz desno, tu su oni koji se bacaju, koji pljuskaju, koji umišljaju da je ovo neko takmičenje, kao da jaguarom ideš kroz uzanu jednosmernu ulicu, potpuno nepotrebno, kompleksi, koga hoćeš da impresioniraš, zašto ne plivaju svi kao

ovaj fini čovek, ovaj dasa. Između nas je on, on pliva sa zadovoljstvom, ni prebrzo ni presporo, pliva gospodski, kada nam se susretnu pogledi, on se javi, prijatno i uljudno, srdačno. One, kako plivamo, više ne pričaju o kefiru, niti razmišljaju o izgubljenim napolitankama kojima je odavno prošao rok, tema je književnost, jedna kaže kako neće da gleda saponice jer je shvatila da se neumitno bliži smrti (zar nije tako sa svima), a kako je Borhes ostao nepročitan. Nije pročitala ceo opus, to u svojim godinama smatra greškom i namerava da se posveti tome u narednom periodu. Premalo je vremena za melodrame nego daj Borhesa. Ova druga joj kaže kako mora da uzme Umberta Eka. Razmišljam, ima ljudi koji su jednostavno kul. Eko je jako kul i one to znaju. Meni u susret ponovo pliva on, krupan je (to govori njegova generalna konstitucija, glava i ramena koja izranjaju), krupan muškarac od sedamdesetak godina. Izranjao je i uranjao, to je činio pun neke ozbiljnosti. Ne znam da li sam bila pod utiskom prethodne priče, ali mislim da ipak ne, ovaj plivač mi je zaličio na nekog pisca. Imao je fizionomiju pisca, uspešnog i čitanog, on je bio jedan kroz jedan južnoamerički nobelovac. Imao je uvo nobelovca iz Čilea, ili možda Argentine, imao je to mesnato uvo, tu školjku mudraca, lice koje mogu odmah da zamislim na knjizi, u crno-beloj tehnici, En Libovic fotografisala u Njujorku, u studiju, jednog prijatnog prepodneva, uz kafu i bejgele. Ozbiljnost i stav, žabolike oči, podočnjaci su takvi zbog godina, vidi se da je kao mlad bio dobar komad. A i sad je, dobar komad mesa, s malo masnog između, prođu te žmarci kako je meso jako pa ugasiš taj

osećaj koktelom. Masno je sastavni deo i tako treba. Šta je život bez malo masti?

Možda se ovaj čovek zove Dragiša Milojković i penzionisani je električar iz Žičke, ali njegova fizionomija kaže da je on južnoamerički nobelovac Elijas Kamiljo Brunhil, ime mora biti iz tri dela i mora imati i neko germansko prezime. On, naravno, u mojoj fantaziji, dok plivam lagano i sa smeškom, nije iz Brazila, on obavezno piše na španskom jeziku, čitan je širom sveta, tu je negde uz Ljosu, koji mu je lični prijatelj. Drugovao je i s Kortasarom i po njemu nazvao svoju omiljenu mačku. Druga se zove Piškota. Mačke je retko vodio sa sobom, ali uvo, uvo je bilo ono koje je obišlo sve kontinente, to je uvo bilo u svim vremenskim zonama, ono je kružilo svetom, veliko kao šnicla koju ćete dobiti besplatno ako je pojedete celu u argentinskom restoranu, takav je dogovor, ali retko ko uspe da pojede celu, a svi se zaletе i precene, njegovo uvo je kao tašna u koju može da stane sve, notes, pomade, ključevi, pa i njegova knjiga najboljih priča, tako debela da njome možete da se odbranite ako vam u kuću uđe provalnik. To se njemu dopada, to je zaplet priče, upravo su takvi obrti učinili da ga čitaju svuda, na svim meridijanima, da u letnjikovcima spuštaju na šarene mušeme njegove knjige dok okolo lete zunzare omađijane pupoljcima i histeričnim prolećem koje napada svim svojim bojama, to je učinilo da ga čitaju i u brzim vozovima koji se probijaju kroz okomite planine i krševe, i pored mučnine koje čitanje u pokretu izaziva, da ga čitaju na ve-ce šoljama, oni kojima nisu pomogli probiotski jogurti i suve šljive, oni u stanju

da pročitaju i po desetak priča, a da ne završe ono zbog čega su tu, oni koji lažu – e, da završim ovaj pasus pa kuvam kafu, a u stvari nije još jedan pasus nego čak tri strane, potrajaće, Njegov stil je sočan i mastan, nabijen opisima i obrtima, kao njegovo uvo, sočno i školjkasto, svo u obrtima i prevojima, kao tobogani u vodenim parkovima. Njegove uši su uši jednog nobelovca i kao da nešto takvo kao što je uvo vidite prvi put u životu, kao eksponat. Ne bi bilo loše da se naprave uporedna studija i foto knjiga ušiju nobelovaca. One gotovo da se nisu promenile, takve su bile i kad je bio mali, glava je bila manja, i tada su one dominirale licem. Mama ga je stalno ljubila u uvo, kao da je znala da će ga zumirati En Libovic, veliko uvo, crna rolka i velika glava velikog pisca, moćno i karnalno, zauzima mesto na svaki način, on nije debeo, on je prisutan i tako je kul, kao Umberto Eko. Mama ga je ljubila u uvo, da pukne, zaglušilo bi se uvo, ali mamina ljubav bila je takva, putena i vatrometasta. To je bila baza za njegovo životno zadovoljstvo i samouverenost, volim te, sine, baš zato što si klempav i živahan, moj izrodić, maštovito biće moje koje će pisati i pušiti po televizijskim studijima kasnih sedamdesetih u tročasovnim debatama o tome kojim rukavcima ide svetska književnost u kontekstu filozofije i geopolitike.

Plivam, prolazim pored one dve profesorke, čini mi se da bi mogle to da budu, osećam da će u sledećoj rečenici, čim zaronim, jedna pomenuti Elijasa Kamilja Brunhila, koga pre leganja u grob mora, ako ništa, da prelista još jednom, ne znajući da ovaj nobelovac s Crvenog krsta pliva na pet metara od nje. Posle plivanja,